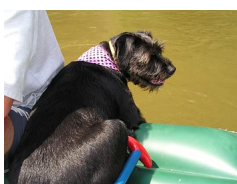

S Ankou na vodě – Berounka 2005

Když jsme se v červenci rozhodli jet po několika letech na vodu, jásama jsem si: konečně budu mít tolik zajímavých až úchvatných zážitků s Ankou, takže po návratu si jen na chvíli sednu, všechno popíšu, přilepím několik neméně zajímavých až úchvatných fotografií a pošlu to do Zvířetníku. Tím si jako bývalý grafoman splním svůj sen a také konečně splatím svůj dluh se slíbenými, leč neposlanými fotkami.

Celá čtyřdenní akce byla pro Anku premiérová: poprvé měla jet na lodi a spát ve stanu. To Píďulka bývala ostřílený vodák a kempíř! Na vodě s námi byla asi pětkrát a okusila jízdu na nafukovacím kajaku, raftu i na staříčké a vetché laminátce. A většinou s námi byla i její sestřička Ťapka se svým pánikem, nejlepším kamarádem mého syna, kterého jsem si už dávno „adoptovala“ za synovce. To byla dvojka! Kluci samozřejmě také, ale teď mluvím o čubinách, černých a krásných míšenkách kokra s pudlem, měkce vlnitých a s vlajícím ocáskem. Na raftu sedávaly vedle sebe na přídi a Píďa štěkala do ohluchnutí na všechno, co se okolo hýbalo a šplouchalo, zatímco Ťapka tiše odkapávala a čekala na to nejnevhodnější místo, kde zase skočí do vody. To Píďa vystupovala z lodi, jen pokud jsme se neopatrně přiblížili ke břehu, nejlépe porostlému dvoumetrovými kopřivami, a dlouze se nechávala přemlouvát k návratu. A v kempu si vždycky vymezily teritorium a pokud ho nějaký nedbalý vodák patřičně nerespektoval, vyřítily se ze stanu, kde do té doby klidně spaly, a ze dvou metrů mu spílaly a my jsme se neustále někomu omlouvali. Nebo ten Píďulčin zvyk lehat si do vyhaslého ohniště, kolikrát jsme jen museli vysvětlovat kolemjdoucím, že jsme si ji tam neodložili před přípravou večeře. Fantastická taky byla její fixace na loď, ačkoli moc nestála o to na ní být. Jak jsme ráno začali balit a nosit bagáž ke břehu, vlezla si do ní, nejspíš ze strachu, abychom ji tam snad nezapomněli. A když občas sjížděl nějaký jez muž sám, vrhala se do vody za lodí, bez ohledu na to, že já, jí uznávaný vůdce smečky, jsem zůstala na břehu. A když jsme s nimi byli naposled na vodě, měli jsme půjčené ty šílené laminátky a Píďa si o loď odřela přední packy do krve, a

tak když jsme šli večer do hospody na fotbal – zrovna bylo nějaké MS – na střídačku jsme ji nesli pět kiláků tam a zase zpátky, jednadvacet kilo v rukou.

Všechny tyhle a mnoho dalších vzpomínek mi táhly hlavou, když jsem balila věci a chystala ústroj, kterou účastníkům akce Berounka 2005 předepsal můj povedený švagříček, totiž elegantní klobouk a kravatu. A protože my, Pražská sekce, musíme být vždy dokonalí, doplnila jsem svůj černý manšestrový beztvářý čepec fialovou puntíkatou mašlí, pastelovou kostičkovanou košilí, pastelovými proužkatými kalhotami, puntíkatým motýlkem a puntíkatými ponožkami – jen ten červený nos mi chyběl. Olysalý plšák mé drahé půle jsem vytvarovala a

pošila dolary (bohužel jen látkovými) a našla staříčkou bílou bíle vyšívanou košili. K tomu jsme přidali kravatu, kapsičkovou vestičku a kalhoty a Texasan byl na světě. Pro Anku jsem vyrobila námořnické pruhované tílko a taky námořnické triko „s dlouhým rukávem“ a puntíkatý šáteček. To samozřejmě vyžadovalo mnoho zkoušení, neboť výchozím materiálem bylo dětské oblečení, které jsem zakoupila v sekáči. A nastalo první (před)vodní překvapení, protože naše splašená Anička byla velmi trpělivým modelem a nechala si donekonečna navlékat a zase svlékat moje bláznivé nápady.

Kostýmy byly připraveny a mohl nastat den D. V pátek navečer jsme dorazili k Dolanskému mostu a zjistili jsme, že na louce, snad kvůli špatnému počasí, bude spát jen naše patnáctičlenná výprava, spousta myší a ještě pár dalších otužilců. Anku to nadchlo a celý večer strávila tím, že ve svém teplejším tričku vyhrabávala myši a pak se chodila koupat, takže ještě před výjezdem se jí ho podařilo vyřadit ze svého šatníku.

Tu mrtvou myš jsem našla první já a odkopla jsem jí, ale zřejmě ne dostatečně daleko. Anka ji samozřejmě za chvíli našla taky, chvíli s ní běhala a nakonec ji – přes mé protesty – přede všemi snědla. Fuj! Taková ostuda! Možná že kvůli mým výčitkám nebo proto, že myše opravdu nejsou její obvyklou potravou, ji po půl hodině naštěstí vyvrhla, a když druhý den po ránu sama jednu živou ulovila, dala si velký pozor na to, aby ji při běhu, kdy ji nesla v hubě za ocásek, náhodou nespolkla. Když jsem Anku při tom pozorovala, přemýšlela jsem, zda mezi jejími neznámými a jistě velmi barvitými předky nebude také nějaký kočičák.

